

ת"פ 52738/01/15 - מדינת ישראל נגד סעיד מסודה, תוופיק מסודה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 52738-01-15 מדינת ישראל נ' מסודה(עציר) ואח'

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן
מדינת ישראל
המאשימה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד שרית רייך-רבינאל
נגד
הנאשמים
1. סעיד מסודה (עציר)
2. תוופיק מסודה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד ראנאם מזאל

הכרעת דין משלימה

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום מתוקן (במסגרת הסדר טיעון), המייחס להם ביצוע עבירה של תקיפת קטין בידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) ועבירה של התעללות בקטין בידי אחראי, לפי סעיף 368ג סיפא לחוק.

הנאשם 1, סעיד מסודה, הוא אביו של מ', קטין יליד 11.11.99, והנאשם 2, תוופיק מסודה, הוא אחיו הגדול של מ'.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, כשבוע לפני יום 17.1.15 ברח מ' מביתו שבשכונת סילוואן. בשעות הבוקר של יום 17.1.15, יצאו הנאשמים לחפש את מ' ובסמוך לשעה 10:00, מצא הנאשם 2 את מ' ב"באב חוטא", והכניסו לתוך רכב מסוג איסוזו, שבו נהג הנאשם 1. הנאשם 2 ישב לצדו של מ' במושב האחורי של הרכב, תפס את מ' בשערותיו וטלטל את ראשו. כן חבט את ראשו של מ' בדלת הרכב ובמסעד הכיסא שלפניו.

כשהגיעו השלושה לבית, הכה הנאשם 2 את מ' באגרוף בפניו והנאשם 1 הורה לנאשם 2 שלא לעשות זאת, כדי שלא "להשאיר סימנים". לאחר מכן, בסמוך לשעה 11:00, הכניס הנאשם 2 את מ' לאחד מחדרי הבית, השכיבו על מיטה מברזל ללא מזרן, וקשר את מ' למיטה באמצעות חוטי ברזל - בידיו, ברגליו, בברכיו, בחזהו ובבטנו. הנאשם 2 החל להכות את מ' באמצעות צינור פלסטיק והנאשם 1 היכה את מ' באמצעות כבל חשמלי מקופל. הנאשמים היכו את מ' ברגליו, בזרועותיו, בחזהו ובצווארו, זאת מספר רב של פעמים, כאשר מ' זועק. הנאשמים הותירו את מ' כבול למיטה והיכו אותו שוב ושוב.

בסמוך לשעה 17:00, יצאו הנאשמים מהבית ואמו של מ' שחררה אותו מכבליו.

עמוד 1

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים, נגרמו למ' חבלות, שריטות ונפיחות בארבעת הגפיים, והוא נזקק לטיפול רפואי. בנוסף, הושם מ' בסד גבס בברך שמאל, מחשש לשבר.

3. ביום 4.5.15 הודו הנאשמים בביצוע העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן (במסגרת הסדר טיעון). בהתאם להסדר, הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה של תקיפת קטין בידי אחראי והוסכם, כי בית המשפט יכריע בשאלה המשפטית, האם המעשים מהווים גם עבירה של התעללות, זאת לאחר שהצדדים יטענו בפניו בעניין זה ויוגש תיק מוצגים מוסכם.

טענות הצדדים

4. לטענת ב"כ המאשימה, אופיים וטיבם של המעשים המתוארים בכתב האישום, כפי שגם עולה מתיק המוצגים שהוגש, אינם מאפשרים להתייחס אליהם כאל מקרה תקיפה בלבד. בעניין זה, הפנתה לשורה של פסקי דין בהם נקבעו סממנים המסייעים לזהות מתי מדובר בהתעללות - אכזריות, פוטנציאל חמור של פגיעה, הטלת פחד ומרות, היותו של המתעלל בעמדה של כוח כלפי הקורבן שלו - וטענה, כי כל אלה מתקיימים במקרה דנן: התקיפה בוצעה על ידי שניים, אב ואח בגיר, כשהם בעמדת מרות כלפי קטין בודד (בן ואח קטן); מ' נקשר באמצעות חוטי ברזל למיטת ברזל אשר הוצא ממנה המזרן כדי להגביר את הפגיעה בו; מ' הוכה באמצעות כבל חשמלי וצינור מפלסטיק, אמצעים שיש בהם להגביר את ההשפלה, כמו גם את עוצמת הפגיעה; האירוע נמשך כשש שעות, בהן מ' היה קשור למיטה וספג מכות, והסתיים בכך שאמו של מ' שחררה אותו (ולא הנאשמים).

שילובם של כל אלה, כך טוענת המאשימה, מוביל למסקנה, כי מדובר במקרה מובהק של התעללות בקטין על ידי אחראי, אשר הרגש והמצפון אינם מאפשרים לקבוע, שמדובר בתקיפה בלבד.

5. בהתייחסה לכך שמדובר באירוע בודד, טענה ב"כ המאשימה, כי אמנם ברוב תיקי ההתעללות מדובר בסדרה ממושכת של מעשים, אך לא מן הנמנע, שגם מעשה חד פעמי יגיע לכדי התעללות. בעניין זה, הפנתה למספר פסקי דין בהם קבע בית המשפט שמדובר בהתעללות, אף שדובר באירוע יחיד (כך, לדוגמה, מקרה בו גזר נאשם פאה אחת של בנו בזמן שישון) (ר' בהמשך הכרעת הדין).

6. הנאשמים, מצדם, מבקשים לקבוע, כי המקרה דנן אינו מגיע כדי התעללות. בפתח טיעונו, הפנה ב"כ הנאשמים לעובדה, שאין בנמצא "**הגדרה מדויקת**" מהי התעללות - לא בחוק העונשין, לא בהצעת החוק ואף לא במילון אבן שושן (בע' 8 ש' 10 לפרוטוקול). משכך, הפנה לסיטואציות במשפט העברי בהן דובר על התעללות, וטען, כי הן רחוקות מהמקרה נשוא כתב האישום. מעבר לכך, טען, כי עת עסקינן בהתעללות גופנית, "**ההתמדה והשיטתיות**" הם אלה המקנים למעשה אופי של התעללות: "**הצטברות המעשים והתמשכותם על פני זמן הם שיביאו לדרגת חומרה, השפלה וביזוי, שיקימו התעללות**" (בע' 8 ש' 22 ובע' 9 ש' 18-20 לפרוטוקול). בענייננו, כך טען, מדובר במעידה ובכישלון רגעי ואין שיטה או נוהג שחזר על עצמו מצדם של הנאשמים.

7. ב"כ הנאשמים הוסיף וטען, כי מעטים הם המקרים בהם הוגדר מקרה חד פעמי כהתעללות, ולצורך קביעה

כאמור, נדרש, שהמעשה יאופיין באלמנט אחד או יותר של אכזריות, ביזוי, השפלה, דיכוי, הטלת אימה או פחד עד כדי אובדן צלם אנוש. במקרה דנן, כך להשקפתו, לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי, שאלמנטים אלה מתקיימים וכי נחצה הרף העליון של עבירת התקיפה, לכדי מעשה התעללות. אולי הייתה הפרזה בעוצמת הכוח שהופעל, אך עדיין, מעשיהם של הנאשמים אינם נושאים את המטען הערכי הפסול של התעללות. לבסוף, טען ב"כ הנאשמים, כי לא התקיימה בנאשמים **"הכוונה והמחשבה שצריכה להיות במקרה של התעללות"** (בע' 10 ש' 7 לפרוטוקול).

דין

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק המוצגים, סבורני, כי המעשה שביצעו הנאשמים חוצה את קו הגבול מעבירת התקיפה לעבירת ההתעללות. אסביר.

9. כידוע, חוק העונשין נעדר הגדרה מהי התעללות והשאלה מתי נראה במעשה משום התעללות ולא תקיפה "רגילה", הותוותה במהלך השנים בפסיקתו של בית המשפט העליון. בפסק הדין המנחה בעניין זה, ע"פ 4596/98 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 25.1.00) (להלן - **עניין פלוגי**), קבעה כבוד השופטת ד' בייניש (כתוארה אז), כי נקודת המוצא בבחינת השאלה האם תקיפה פיזית עולה כדי התעללות, היא, האם מדובר בהתנהגות אשר מחמת אופייה וטיבה, כוללת **"אכזריות, הטלת אימה או השפלה"** באופן ש"מקנה לה תווית של סטייה מוסרית, שאינה נלווית בהכרח לכל מעשה של הפעלת כוח גם אם הוא אסור" (שם, בפסקה 17). במסגרת זו, ציינה מספר אפיונים (שאינם מהווים רשימה ממצה או סגורה), אשר עשויים לשמש ככלי עזר בזיהוי התעללות: בדרך כלל, מדובר בסדרה מתמשכת על פני זמן של מעשים (או מחדלים); ההתנהגות נועדה להטיל מרות, להפחיד או להעניש; והמתעלל מצוי בעמדת כוח או מרות כלפי קורבנו (שם, בפסקאות 13 ו-15).

10. פסקי דין מאוחרים יותר, חזרו על קווים מנחים אלה, וקבעו, כי ההבחנה בין תקיפה "סתם" לבין מעשה התעללות, טמונה באכזריות ובחוסר האנושיות, שמטביעים במעשה כתם מוסרי. כך, לדוגמה, נקבע בע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 10.11.08): **"הפסיקה הנוהגת מגדירה התעללות כהתנהגות הטומנת בחובה אכזריות, הטלת אימה או השפלה ומקנה לה תווית בלתי מוסרית"** (שם, בפסקה 11). דברים דומים נאמרו בע"פ 3682/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 28.1.14): **"אמור מעתה, כי עבירת ההתעללות נבדלת מעבירות התקיפה והאלימות למיניהן, בשל סממני האכזריות, הביזוי, ההשפלה ואובדן צלם האנוש, הכרוכים בה"** (שם, בפסקה 28). באופן ספציפי, נקבע, כי כדי שמעשה הכאה של אב את בנו הקטין ישתכלל לכדי עבירת ההתעללות, **"חייבים להצטרף אליו מרכיבים נוספים המעלים, בעיני המתבונן, את מעשה התקיפה לכזה המכוון לביזוי, להשפלה, להתאכזרות או לדוגמאות אחרות של ההתייחסות הערכית בעיני המתבונן המבחינה בין הכאה שהיא 'תקיפה' להכאה שהיא 'התעללות'"** (ע"פ 4698/06 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.9.07) (להלן - ע"פ 4698/06), בע' 21).

11. אני מוצא, כי ישום כל האמור לעניינם של הנאשמים, מוביל למסקנה, כי מעשיהם בגדר התעללות הם. אכן, הצדק עם ב"כ הנאשמים, כי המקרה השכיח של התעללות גופנית הוא כאשר מדובר בסדרה מתמשכת של מעשי אלימות על פני תקופה, ואילו במקרה דנן, עסקינן באירוע חד פעמי. ואולם, כפי שקבעה הפסיקה, גם הפעלת כוח חד פעמית יכולה להיחשב להתעללות פיזית, זאת, כאשר היא מתאפיינת **"באכזריות, בהטלת פחד ואימה משמעותיים"**

על הקורבן, בהשפלה וביזוי בולטים של הקורבן, או בפוטנציאל חמור במיוחד של פגיעה (פיזית או נפשית) בו" (בעניין פלוני, בפסקה 15). ניתן לראות, כי כך גם נקבע בע"פ 4698/06 אליו הפנה ב"כ הנאשמים, שם קבע כבוד השופט י' אלון, כי כדי שמעשה תקיפה בודד ייחשב להתעללות, נדרש שיהא מדובר **"בתקיפה המבוצעת במעשה שמראשיתו אין לו הסבר או מניע אחר אלא בביזוי, בהשפלה או באכזריות לשמה"** (שם, בע' 23). יצוין, כי באותו מקרה, דובר באב אשר טלטל את בתו הפעוטה בכוח רב אשר גרם לה לשברים בצלעות (בשני מקרים שונים). בית המשפט העליון זיכה את הנאשם מהעבירה של התעללות בקטין, מהטעם, שהמעשה הפיזי - נענוע תינוק בניסיון להרגיע את בכיו - אינו נושא על פניו מטען ערכי פסול הנדרש להתקיימות עבירת ההתעללות. להבדיל, במקרים אחרים בהם דובר במעשה בודד, מצא בית המשפט העליון, כי יש בהם משום התעללות. כך, נקבע לגבי מעשה בודד של גזירת אחת מפאותיו של ילד על ידי אביו (ע"פ 2696/96 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.12.96) או גזירת שיער ראשה של ילדה ע"י אביה (ע"פ 295/94 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.2.94).

12. הנה כי כן, הסממן של "התמשכות המעשים על פני זמן" הוא רק מאפיין אחד מיני רבים, שיש בכוחו להעלות מעשה תקיפה לדרגה של התעללות. שאלת "המפתח" בעניין זה היא, האם בעיני המתבונן מהצד, נושא המעשה **"תווית של סטייה מוסרית"** המתבטאת ב"אכזריות, השפלה, ביזוי וכיוצא באלה", אשר אינם מאפשרים להתייחס למעשה כאל תקיפה בלבד (בע"פ 4698/06, בע' 21). סבורני, כי במקרה דנן, יש להשיב לשאלה זו בחיוב ואין בידי לקבל את טענת ב"כ הנאשמים, לפיה מעשיהם של הנאשמים אינם נושאים אותו מטען ערכי פסול, ולכל היותר, מדובר בהפרזה בעוצמת הכוח שהופעל.

13. תחילה, ניצבת לפנינו פסיקתו של בית המשפט העליון, כי אף שעבירת ההתעללות הינה עבירה התנהגותית, שאינה מותנית בתוצאה של גרימת חבלה או נזק, עדיין, ניתן לזהות התעללות מ"טיב המגע שננקט, מסוג הכוח שהופעל כלפי הקורבן" ו"מעוצמת הכוח". בפרט, נקבע, כי **"יש בהוכחת נזק פיזי או נפשי לקורבן כדי להוות ראיה לקיומה של התעללות"** (בע"פ 1752/00 מדינת ישראל נ' נקאש, ניתן ביום 6.4.00 (להלן - עניין נקאש), בע' 79). במקרה דנן, סימני החבלה המרובים שהתגלו על גופו של מ', כפי שהם משתקפים בתמונות ובדוחות הרפואיים (במוצגים ת/10, ת/13 ו-ת/14), מצביעים בבירור על הפעלת אלימות קשה כלפי מ'. כאמור, מ' סבל מחבלות בשוקיים, בירכיים, בגב, בחזה ובצוואר, ובפרט, הושם לו סד גבס ארוך בברך שמאל. ודאי, שהכאת קטין בן 15 בעוצמה כזו, כאשר הוא שוכב כפות וחסר אונים מבלי יכולת לזוז, הינה אכזרית ומהווה אינדיקציה לקיומה של התעללות. רושם זה עולה ביתר שאת, לנוכח הכלים באמצעותם בחרו הנאשמים להכות את מ': הנאשם 1 היכה את מ' באמצעות כבל חשמלי מקופל ואילו הנאשם 2 היכה את מ' באמצעות צינור פלסטיק. כלים אלה, לא רק שהגבירו את עוצמת הכוח שהופעל, אלא שהם גם נושאים אלמנט משפיל ומבזה, המאפיין התעללות. וראו דבריו של כבוד הנשיא א' ברק בע"פ 6274/98 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.3.00): **"אלמנט נוסף שלפיו ניתן להבחין בין התעללות לתקיפה הוא כאשר ההכאה כוללת השפלה. כך, לדוגמה, כפי שהיה במקרה דנן, כאשר ההכאה אינה נעשית רק בידיים אלא גם באמצעים אחרים, כגון בנעלים או ברגליים, ניטה לראות בכך התעללות"** (שם, בע' 303).

14. נקודה חשובה נוספת ההופכת את האירוע דנן מתקיפה "סתם" למעשה התעללות, נמצאת בעובדה, שלהפעלת הכוח נלוו מעשים שמראשיתם אין להם **"הסבר או מניע אחר אלא בביזוי, בהשפלה או באכזריות לשמה"** (בע"פ 4698/06, בע' 23). כך הוא מעשה הסרת המזון מהמיטה, שנועד אך להחריף את סבלו של מ', להשפילו ולבזותו, ואילו מצטרפים קשירתו של מ' למיטת הברזל באמצעות חוטי ברזל, והותרתו בסיטואציה האמורה

מהשעה 11:00 בבוקר עד השעה 17:00 אחר הצהריים. נראה, כי די בהסתכלות על תמונות מיטת הברזל והרווחים הניכרים בין שלביה (ר' במוצג ת/12) על מנת להבין את האכזריות שבמעשיהם של הנאשמים ואת הסבל הרב שנגרם למ' בשכיבה עליה במשך שעות ארוכות ללא יכולת תזונה, תוך שהוא סופג מכות שוב ושוב. מדובר בסבל, שהוא לא רק פיזי-גופני, אלא גם נפשי-רגשי, הנובע מההשפלה שבסיטואציה ומחוסר הידיעה מתי יסתיים האירוע, כמו גם החשש, שמא המעשים יסלימו אף יותר. ומתאימים הם לכאן דווקא דבריו של ב"כ הנאשמים, כי **"יש מקרים של דקה שאני מרגיש אותם כאילו 24 שעות"** (בע' 10 ש' 24-25 לפרוטוקול). ודאי שפרק הזמן הארוך של שש שעות בו היה מ' קשור למיטה, נראה לו כנצח.

15. יתר על כן, כידוע, הימצאותו של הקורבן בעמדת נחיתות מול התוקף, מהווה **"מאפיין מובהק"** של התעללות (בעניין **נקאש**, בע' 80). אני מוצא, כי פער כוחות זה עולה ביתר שאת במקרה דנן, שכן בכך שהנאשמים קשרו את מ' באמצעות חוטי ברזל למיטה, הם הפכו את הסיטואציה, בה מלכתחילה היה מ' בעמדת נחיתות וביחסי תלות כלפיהם (שני בגירים מול קטין, אחד מהם הוא אביו והשני הוא אחיו הגדול), לסיטואציה, בה מ' נתון לשליטתם המוחלטת, מבלי כל יכולת להתנגד או לנסות להימלט. ומתאימים הם לכאן דבריה של כבוד השופטת ד' בייניש **בעניין פלונית**, בנוגע לפערי הכוחות שבין הורה לילדיו, כמאפיין לקיומה של התעללות: **"בבואנו לפרש את החוק עלינו לתת ביטוי למצבם הרגיש והפגיע של קטינים ולעמדת הנחיתות וחוסר האונים שבה הם שרויים, כאשר בוגר שהוא בעל סמכות כלפיהם, לא כל שכן אחד מהוריהם, מפעיל נגדם אמצעי פיזי, הגורם סבל או עלול לגרום סבל או נזק, באופן שתואר לעיל. בנסיבות אלה, ובהתקיים האפיונים שעמדנו עליהם, נזהה את המעשה כמעשה התעללות"** (שם, בפסקה 15).

16. אוסיף, כי מעבר לאכזריות ולסבל הפיזי שבדבר, הרי שעצם הסיטואציה של שכיבה במשך שעות ארוכות כבול לשלד ברזל של מיטה, בחוסר אונים וכשם' נתון באופן מוחלט לחסדיהם של הנאשמים, הינה משפילה ומבזה לאין שיעור, ונושאת מטען ערכי שלילי, שכל צופה מן הצד היה מזדעק למראהו. ודאי שכך, כאשר המבצעים הם אביו ואחיו הגדול. כאן גם המקום להזכיר, כי הנאשמים לא שעו לזעקותיו של מ' לאחר שהם הכו אותו באמצעות כבל החשמל וצינור הפלסטיק, אלא הותירו אותו כבול למיטה למשך שעות ארוכות, והכו אותו שוב ושוב (כך לפי עובדות כתב האישום המתוקן). גם כאשר יצאו מהבית בשעה 17:00, לא שחררו הנאשמים את מ' מכבליו ועזבו אותו במצב זה, כשהוא חבול ופגוע (כתוצאה ממעשיהם), וכשוודאי היה ברור להם, שאין למ' סיכוי להשתחרר (כאמור, הייתה זו אמו של מ', ששחררה אותו לבסוף). אין ספק, שיש בהתנהגותם זו של הנאשמים משום **"התנהגות קשה ואכזרית; יחס בלתי אנושי"**, כהגדרת המושג "התעללות" במילונו של א' אבן-שושן (המילון החדש, מהדורת שנת 2004, בע' 255). וראו בעניין דומה את הכרעת הדין בת"פ 437/09 **מדינת ישראל נ' עפאנה** (ניתן ביום 27.6.10), שם הרשעתי אב במעשה של התעללות גופנית בבנותיו, בין היתר, בגין קשירתן לשולחן ללא אוכל ומים, למשך מספר שעות.

17. כאן המקום לומר, כי למרות שמדובר באירוע בודד, אני סבור, שהוא עונה על המאפיין של **"סדרה מתמשכת על פני זמן של מעשים"** וכי כלל לא מדובר, כטענת ב"כ הנאשמים, **"במעידה וכישלון רגעי. אין שיטה פה, אין התמשכות"** (בע' 10 ש' 4 לפרוטוקול). שכן, כמתואר בכתב האישום המתוקן (שהנאשמים הודו בביצוע העובדות הנטענות בו), הנאשמים קשרו את מ' למיטת הברזל החשופה, הכו אותו באמצעות כבל חשמלי וצינור פלסטיק, ולאחר מכן, **"הותירו את מ' כבול למיטה והכו אותו שוב ושוב"** (בסעיף 6). המשמעות היא, שמדובר באירוע בודד מתמשך, המורכב מסדרה של מעשי תקיפה. העובדה, שפרק הזמן בו בוצעו המעשים עמד על מספר שעות ולא ימים או חודשים,

אינה מעלה או מורידה לעניין מסקנה זו, וראו הדברים שנאמרו בעניין נקאש: "אין הכרח כי המעשים יפרסו עצמם על פני זמן ניכר כדי שייחשבו מעשי התעללות. העוצמה, האכזריות והאינטנסיביות של המעשים יכולות להקנות להם אופי של מעשי התעללות גם אם מהווים הם סדרת מעשים הנמשכת זמן קצר" (שם, בע' 79-80). קל וחומר במקרה דנן, בו מדובר בפרק זמן לא מבוטל של שש שעות תמימות, בהן התמידו הנאשמים במעשי התעללות פיזית קשה ואכזרית, וגם בסיומם, יצאו מהבית לעיסוקיהם כשהם מותירים את מ' קשור לאחר שעות רבות במצב זה.

18. ואחרון. ב"כ הנאשמים טען, כי לא התקיימה בנאשמים "הכוונה והמחשבה שצריכה להיות במקרה של התעללות" (בע' 10 ש' 7 לפרוטוקול). ברם, כידוע, היסוד הנפשי בעבירה של התעללות בקטין לפי סעיף 368 לחוק, שהינה עבירה התנהגותית, הוא מחשבה פלילית כמשמעותה בסעיף 20 (א) לחוק העונשין. משכך, לא נדרשת הוכחה כוונה להתרחשותה של תוצאה מזיקה, ודי שהתקיימה **מודעות** לטיב ההתנהגות ולקיום הנסיבות הרלוונטיות הקבועות בעבירה הנדונה, וזו מתקיימת בענייננו. יצוין, כי גם אם המעשים נעשו כאקט חינוכי על כך שמ' ברח מהבית (הנאשם 2 מסר שהוא כעס "על המעשים שהוא [הקטין מ'] עושה", במוצג ת/3, ש' 135), הרי שאין בכך להצדיק התעללות: "אם קבענו כי מעשה (או מחדל) מסוים עולה כדי התעללות (להבדיל מתקיפה) נקטנו בכך עמדה מוסרית שלילית ביחס אליו, אשר אינה עולה בקנה אחד עם צידוק חוקי, או עם הגנה של צידוק המעוגנת בנורמה חברתית מקובלת" (בעניין פלונית, בפסקה 17). מכאן, שגם מתקיים היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה של התעללות.

19. אשר על כן, אני קובע, כי עוצמתו וחריפותו של המעשה שביצעו הנאשמים, בשילוב עם הנסיבות השונות, הופכים אותו מתקיפה "רגילה" לכדי מעשה התעללות. הכאתו של קטין בן 15 שנים ע"י אביו ואחיו הגדול, כשהוא שוכב כפות וחסר אונים מבלי יכולת לזוז או להתנגד, במשך שעות ארוכות על שלד ברזל של מיטה, הינה סיטואציה חריגה הסוטה מהנורמות החברתיות המקובלות והיא נושאת אותו מטען ערכי פסול המתלווה למעשי התעללות, שאינו מאפשר להתייחס לאירוע כאל תקיפה "רגילה". לצופה מן הצד, ניבטים מהאירוע אכזריות, השפלה וביזוי, באופן המעורר סלידה ושאת נפש, שהדעת אינה יכולה לסבול.

20. לפיכך, ובהמשך להכרעת הדין החלקית מיום 4.5.15, במסגרתה הורשעו הנאשמים בעבירה של תקיפת קטין בידי אחראי לפי סעיף 368(א) סיפא לחוק, אני מוסיף ומרשיע את הנאשמים גם בביצוע העבירה של התעללות בקטין בידי אחראי, לפי סעיף 368 לחוק.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ה, 16 יוני 2015, בנוכחות הצדדים.